

Martin Černý

Vliv digitalizace na uvádění dokumentárních filmů v kontextu jednosálových kin.
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, katedra filmových studií, 2016.

Martin Černý předkládá bakalářskou práci, jejíž ambicí je zachytit proměny distribuce dokumentárních filmů v souvislosti s digitalizací jednosálových kin v českém kontextu.

Jde o velmi atraktivní a současné téma, které má však poměrně spleť souvislostí. Proto překvapí, že se jeho zpracování ujmul diplomant na rozsahu bakalářské práce. Martinovi Černému se nicméně velmi dobře daří uchopit provázanost skutečnosti a očekávání spojeného s digitálně šířeným audiovizuálním obsahem, když například upozorňuje, že očekávání větší diverzity programu v souvislosti s digitalizací záleží také na důkladném přibližování této diverzity divákům, aby vůbec vzniklo jakési „pole sledovanosti“ pro nemainstreamové filmy. To představuje problém na jiné úrovni - možná v nutnosti proměny zavedených mechanismů tradiční distribuce jako takové. Černý také skvěle vystihuje „kino-patologické“ jevy – například patový vztah mezi aktivní dramaturgií a městskými zřizovateli kina, kteří očekávají umoření nákladů na digitalizaci. Práce dále získává na hloubce důkladnou historickou kontextualizací.

Práce také vyniká argumentací a kritickým pohledem na použité zdroje, zejména v oblasti metodologické a teoretické literatury. Autor je zručný stylista a práce je velmi čtivá, což bývá u podobných prací spíše výjimečná vlastnost.

Kapitoly jsou stavěny logicky a s velkou pečlivostí. Právě zde se ale projevuje jistá nedostatečnost rozsahu bakalářské práce pro uchopení dané problematiky, takže text působí spíše jako úvodní kapitoly budoucí magisterské práce. Ostatně, vzhledem ke kvalitám textu, jeho rozšíření a pokračování ve výzkumu bych autorovi rozhodně doporučil.

Největší slabinu práce (jejíž původ opět můžeme hledat v nedostatečném prostoru bakalářské práce) vidím ve snaze široce připomenout historii i další okolnosti filmové distribuce, čímž pak následně text trpí, protože se v daném prostoru nedokáže uzavřít a ucelit. Ve výsledku tak autor nemůže nalezené fenomény analyzovat na širší ploše a sklouzává k formulaci obecně známých aspektů tohoto problému. Na stranu druhou, i v tomto ohledu je práce výjimečná neboť v akademickém textu doposud nikdo tyto problémy nepojmenoval.

Do budoucího výzkumu bych autorovi doporučil, aby svou metodu rozšířil o dílčí charakteristiku filmů, jejich užší klasifikaci, která by mu dopomohla blíže specifikovat styl, jakým dané kino programuje i na poli dokumentárního filmu (dnes standardně do programu většiny kin spadne jednoduše „vše, o čem se mluví“).

Autor v textu cituje pojem Aleše Danielise „všekino“, proto bych se ho rád do rozpravy nad prací zeptal, zda při svém výzkumu narazil na nějaká kina, která by se tomuto pojmu vymykala, popřípadě, která kina to byla a jak vypadal jejich program.

Vzhledem k výše řečenému bych bakalářskou diplomovou práci Martina Černého ohodnotil jako skvělý úvod do problematiky, což je pro bakalářskou práci více než dostatečný výkon. Proto bych i přes drobné formální nedostatky (citační norma atd.) navrhl práci Martina Černého ohodnotit jako výbornou až velmi dobrou.

Ve Starých Hamrech dne 7. září 2016

Mgr. Šimon Bauer